

Arrest

nr. 124 730 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 juli 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 14 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 21 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Naam + voornaam: [H.A.]

[...]

nationaliteit: Libanon

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (betekend dd.24/07/2013).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van drie jaar met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten [...] en dit in toepassing van art. 74/11, § 1., 1 ° Vr.W., naar luid waarvan [...]:

“Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweester dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich in het Rijk bevindt, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1., 1 ° Vr.W. aan verzoeker een maximaal inreisverbod oplegt van drie jaar louter onder verwijzing naar de eerdere bevelen betekend op 24.07.2013.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweester mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. :‘De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen’ zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening [te] houden met alle omstandigheden eigen aan het

geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker[...]er en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

Verzoeker heeft zich in de aanvraag tot verblijfsmachtiging tevens beroepen op art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) gelet het feit dat zij zich samen met zijn moeder en vader, broers en zussen in het Rijk bevindt !

Te meer verweerster weet of minstens op 14.01.2014 dient te weten dat verzoeker[...] daarenboven sedert 14.01.2014 opnieuw een gezin vorm[t] met zijn zuster [B.H.] [...] (stuk 4) en dat [B.H.] de zuster van verzoeker is en is gemachtigd tot verblijf in het Rijk alsmede moeder van een Belgische onderdaan, met name [A.L.] [...] (stuk 5) waarmee verzoeker[...] tevens een gezin vormt ... en aangezien lastens verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en thans ook een inreisverbod waarbij ook geen enkele rekening wordt gehouden met de draagwijdte van het arrest van Uw Raad van 28.10.2013 met nummer 112 931 in de zaak met rolnummer RvV 129 565 als met de draagwijdte van art. 74/11, § 1 Vr. W. (zie ook hierna) in het licht van de bescherming die verzoeker geniet onder art. 74/11, § 1 Vr. W. en onder art. 8 EVRM en gelet het ontbreken van enige verdere motivatie omtrent de verstreckende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor het familie- en gezinsleven van verzoeker in het Rijk, aan verzoeker automatisch het maximale inreisverbod op te leggen, schendt verweerster manifest het art. 74/11 Vr.W. en tevens evenredigheidsbeginsel en art. 8 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt echter geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich in het Rijk bevindt samen met zijn Belgische neefje met wie hij een feitelijk gezin vormt en zijn overige gezinsleden.

Aldus blijkt uit niets dat verweerster die aan verzoeker het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.07.2013 onverminderd het vernietigend arrest van uw Raad bij arrest van 28.10.2013 met nummer 112 931 in de zaak met rolnummer RvV 129 565 en waarin de beslissing van 11.04.2013 aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 08.03.2012 voormeld onontvankelijk werd bevonden, werd vernietigd zodat verweerster pas 15.01.2014 een nieuwe beslissing nam aangaande het regularisatieverzoek van 08.03.2012.

Zodoende kan verweerster zich niet dienstig beroepen op het louter bestaan van het bevel om het grondgeb[ie]d te verlaten van 24.07.2013 dat alle actualiteit mist en het duidelijk is dat in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 14.01.2014 tot inreisverbod verweerster geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder verzoeker verblijft in het Rijk, met name samen met zijn gezin en zijn zuster en haar minderjarig Belgisch kind.

Zodat om deze redenen het inreisverbod dient te worden vernietigd.”

3.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker door erop te wijzen dat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is voorzien dat wanneer verweerder een inreisverbod oplegt aan een vreemdeling hij bij de bepaling van de duur van dit inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat verweerder er zich zelfs van kan onthouden om een inreisverbod op te leggen niet aantoonend dat verweerder in casu voormelde bepaling heeft geschonden.

Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat verweerder in de praktijk geen rekening hield met omstandigheden die zouden verhinderen dat hij opteerde voor het opleggen van een inreisverbod of die hem er toe noopten een inreisverbod met een kortere duur op te leggen. Hij stelt weliswaar dat hij sedert 14 januari 2014 opnieuw een gezin vormt met zijn legaal in België verblijvende zus en haar Belgische kind, doch verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat bezwaarlijk kan worden verwacht dat hij een situatie in aanmerking nam die volgens verzoekers uiteenzetting pas is ontstaan op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad wijst er daarnaast op dat verzoeker bovendien niet aannemelijk maakt dat uit het gegeven dat zijn legaal in België verblijvende zus en haar kind bij hem zijn komen inwonen – wat niet inhoudt dat vaststaat dat hij met deze personen een gezin vormt – “*humanitaire redenen*”, in de zin van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kunnen worden afgeleid of dat dit een gegeven is dat van belang kan zijn bij het bepalen van de duur van inreisverbod, zodat verweerder dit gegeven – indien hij er al kennis van had gehad – bij zijn beoordeling had dienen te betrekken. Dit te meer omdat uit de aan de Raad voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat verzoeker voorheen gedurende jaren niet samenwoonde met zijn zus en haar kind en

bij zijn moeder en broer verbleef, die net als verzoeker niet tot een verblijf in het Rijk zijn toegelaten of gemachtigd en verweerder dus een groter belang mocht hechten aan de relaties met andere verwanten. Verzoeker benadrukt tevens dat een beslissing van verweerder waarbij een aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd door de Raad werd vernietigd en dus opnieuw moet worden behandeld. Er moet echter worden geduid dat het gegeven dat verzoeker een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden gemachtigd op zich niet verhindert dat toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen. Een dergelijke aanvraag heeft namelijk geen schorsende werking ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de basis lag van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker toont ook niet in concreto aan dat hij in voormelde aanvraag enig gegeven aanbracht dat verweerder ervan had kunnen weerhouden een inreisverbod op te leggen of dat van belang kon zijn voor het bepalen van de inreisverbodstermijn. Er blijkt bijgevolg niet dat verweerder enig dienstig gegeven inzake de *“werkelijke omstandigheden waaronder verzoeker verblijft in het Rijk”* over het hoofd heeft gezien.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.2.2. De toelichting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat uit de toelichting verzoeker geen dergelijke kennelijke wanverhouding blijkt.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM herhaalt de Raad dat verzoeker verwijst naar het feit dat zijn zus en haar kind in België verblijven en zij sedert kort op hetzelfde adres wonen, maar hiermee niet aannemelijk maakt dat zijn relatie met deze personen dusdanig hecht is dat er kan worden gesproken van een gezinsleven in de zin van voormelde verdragsbepaling. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied en hem zou verhinderen om een tijdelijk inreisverbod op te leggen. Er blijken tevens geenszins redenen te zijn die toelaten te veronderstellen dat verzoeker de banden die hij in België met bepaalde personen heeft niet zou kunnen onderhouden via de moderne communicatietechnieken en er mag ook niet uit het oog worden verloren dat verzoeker deze personen ook kan uitnodigen om hem in het buitenland te bezoeken teneinde de relaties te bestendigen.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten blijkt ook niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK